

ΠΑΙΔΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΠΙΦΕΤΙ ΚΑΙ ΣΙΑ

Η 'Υβέτ ήταν καθισμένη κοντά στο κρεβάτι του αδελφού της, του Ζανό και του διηγείτο μια ιστορία πολύ άστεια, τόσο άστεια που γελούσε ο μικρός άρρωστος τραντάζοντας όλόκληρο το κρεβάτι.

— Λοιπόν, λοιπόν τί έγινε κατόπιν; την ρωτούσε κάθε τόσο, με το φόβο μήπως τελειώσει η ιστορία.

— Κ' η 'Υβέτ εξακολουθούσε. Του περιέγραψε πάλι τα φανταχτερά κοστούμια που φορούσε ο Πιφετί, ο κλόουν του ιπποδρόμου και τις τουμπες που έκανε για να πιάνη τον Μπούμπο και τον Μπόμπο του με τις παράξενες μύτες τους και το πιο παράξενο ντύσιμό τους.

— Το πανταλόνι του Πιφετί, ρωτάει ο μικρός, είχε χρώμα άχυρένιο;

— Βέβαια, άχυρένιο, μπλέ, πράσινο και είχε αστράκια άργυρα που άστραφταν.

Και το πρόσωπό του ήταν όλόασπρο;

— Άσπρο σαν ένα κομμάτι τυρί, με γραμμές μαύρες στα μάτια και στις βλεφαρίδες.

— Και τα μαλλιά του Μπόμπο; Ήταν τόσο κόκκινα όσο μου λές και στέκονταν σηκωμένα στο κεφάλι του;

— Κόκκινα και όρθια σαν τις τρίχες μιας βούρτσας, μά μιας βούρτσας μακρῶς και κόκκινης σαν ντομάτα... Μά όταν ήθελε να δείξει ότι τον πείραζε ένα πράγμα ή τον άφηνε έκπληκτο, τότε τα κόκκινα αυτά μαλλιά άνασηκώνονταν πιο πολύ κι' έπεφταν πάλι, άμα ήσυχάζε.

— Γελοῦσε ο κόσμος πολύ μ' αυτό;

— Γελοῦσαν τόσο, ώστε νόμιζες ότι θα έσπαζε η κοιλιά τους από τα γέλια.

— Και τον χειροκροτούσαν;

— Πολύ, πάρα πολύ, τόσο πολύ, που νόμιζες ότι έπεφτε κεραυνός. Τόσος θόρυβος γινόταν.

— Κι' ο Μπούμπος; Πηδούσε;

— Στην άρχή ναι, μά στο τέλος θύμωσε.

— Γιατί;

— Δεν ξέρω να σου πῶ. Δεν κατάλαβα. Μά την ίδια στιγμή ήρθε κάποιος κύριος, ένας σοβαρός κύριος, ντυμένος μ' ένα κοστούμι μπλέ. Αυτός ο κύριος τους έδινε διαταγές. "Ήθελε μάλιστα να τους χωρίσει κ' οί δυο παληάτσου πέσανε στα πόδια του.

— Λοιπόν έπειτα;

— Έπειτα άρχισαν να κάνουν ένα σωρό παράξενα πράγματα.

— Τί, τί, για πές μου, να χαρής!

— Επαιζαν μουσική κάνοντας κάτι ωραία πηδήματα στον άέρα...

Ο Ζανό εξακολουθούσε να ρωτάη. Μά σιγά-σιγά ή έρωτήσεις του λιγόστευαν κι' ο μικρός άρρωστος άρχισε να μην ενδιαφέρεται πια. Η σιωπή κυριάρχησε τώρα στο δωμάτιο.

Δεν ξαναρώτησε τίποτε, μά κύτταζε το ταβάνι και τους τοίχους.

Δεν κοιμῶταν... Τί έτρεχε; Είχε άνοιχτά τα μάτια, σαν να ήταν μόνος του, χωρίς την 'Υβέτ, την αγαπημένη του αδελφή, που είχε θυμώσει λίγο και θάφευγε, μη ή μαμά της της είχε πη να μείνη εκεί ως ότου γύριζε. Μά τί έπαθε αυτός ο Ζανό; Γιατί δεν ενδιαφερόταν πια για τις ωραίες της ιστορίες, με τις όποιες είχε γελάσει τόσο στην άρχή;

Στο δωμάτιο δεν άκουγόταν πια παρά μόνο το τικ-τάκ του ρολογιού. Τα μάτια του Ζανό ήταν πάντα καρφωμένα στο ταβάνι, ένῶ ή 'Υβέτ κύτταζε το πάτωμα.

— 'Υβέτ.

— Ζανό.

Η 'Υβέτ δεν σήκωσε το κεφάλι, γιατί άισθανόταν ότι δυο δάκρυα ήταν έτοιμα να κυλήσουν άπ' τα μάτια της. Κι' αυτό

το παράπονο, βέβαια, δεν θάπρεπε να το ίδη ο Ζανό, γιατί θα την κορόϊδευε. Μά πονηρός εκείνος το κατάλαβε και την ρώτησε:

— Κλαίς, 'Υβέτ;

— Όχι, όχι, διαμαρτυρήθηκε εκείνη.

— Μά να, φαίνεσαι. Και φταίω εγώ γι' αυτό, 'Υβέτ μου. Μά δεν κατάλαβες γιατί; Κρίμα σε σένα! Συλλογίζομαι πως δεν θα μπορέσω να δῶ ποτέ αυτούς τους κλόουν, τους τόσο διασκεδαστικούς. Γι' αυτό έπεσα σε συλλογή. "Α, μήπως κλαίς και συ γι' αυτό; "Α, βέβαια, έτσι θα είνε..."

Η 'Υβέτ σήκωσε το κεφάλι της.

— Άστα αυτά, Ζανό. Δεν κλαίω γι' αυτό. Μά δεν πειράζει. "Ας πούμε άλλο πράγμα..."

Και λέγοντας αυτά προσπαθούσε να βρη κάποια άλλη ιστορία. το ίδιο διασκεδαστική, για να τραθήξη την προσοχή του Ζανό και για να τον κάνει να πάψη να θυμάται πια τους κλόουν με τα φανταχτερά κοστούμια τους και τις διασκεδαστικές τουμπες τους.

* * *

Σε λίγο γύρισε ή μαμά άπ' έξω.

Την ίδια στιγμή ή 'Υβέτ σηκώθηκε από την θέσι της, σαν ν' άνακουφίστηκε λιγάκι κι' έτρεξε έξω για να πάρη τον άέρα της.

Το βράδυ ο πυρετός του Ζανό ανέβηκε.

Το καύμένο το παιδί υπέφερε, έκλαιγε, στενοχωριόταν κι' έπειτα έπεφτε σε βαθύν ύπνο. Μά στον ύπνο του παραμιλούσε και διαρκῶς άνέφερε τα όνόματα των κλόουν και τα λόγια που του είχε πη ή 'Υβέτ ότι έλεγαν.

Η δύστυχη ή 'Υβέτ έκλαιγε, γιατί συλλογιζόταν ότι αυτή ήταν ή αίτία, με τις διηγήσεις της, να χειροτερέψη ή κατάσταση του αδελφού της. Μά τί έφταιγε αυτή; Εκείνος επέμενε να του τις λη.

* * *

Την άλλη μέρα ή 'Υβέτ πηγαίνοντας στο σχολείο, πέρασε, όπως πάντα, εμπρός από την πόρτα του μεγάλου ιπποδρόμιου. Έρριξε μια ματιά βιαστική μέσα και κοντοστάθηκε. Μά την ίδια στιγμή άκουσε μια φωνή να της λη:

— Στάσου, παιδί μου, να περάσω.

Η 'Υβέτ παραμέρισε και με μεγάλη της έκπληξι είδε τον Πιφετί.

— "Α, ο Πιφετί! φώναξε έκπληκτη.

— Με γνωρίζεις λοιπόν μικρούλα μου; ρώτησε εκείνος.

— Ω, βέβαια. Σας κατάλαβα άμέσως.

Κι' ένῶ τον κύτταζε, μια θαυμάσια ιδέα της ήρθε στο νοῦ. Αυτός ο Πιφετί φαινόταν ένα καλό κι' ευγενικό παιδί...

Δεν θα της έλεγε «όχι».

— "Αν θέλατε... άρχισε να του λη δειλά στην άρχή.

Μά έπειτα πήρε λίγο θάρρος.

— "Αν θέλατε να φορέσετε τα ωραία ρούχα που φοράτε στην παράσταση και νάρθητε να κάνετε τουμπες...

— Ποῦ, μικρούλα μου; Στο σχολείο; ρώτησε γελώντας ο κλόουν.

— Ω, όχι! άποκρίθηκε πολύ γρήγορα ή 'Υβέτ. Στο σπίτι μας, καλέ. Για να τις δη ο μικρός μου αδελφός, που είνε άρρωστος και κλαίει από χθές, γιατί δεν μπορεί νάρθη να σας δη.

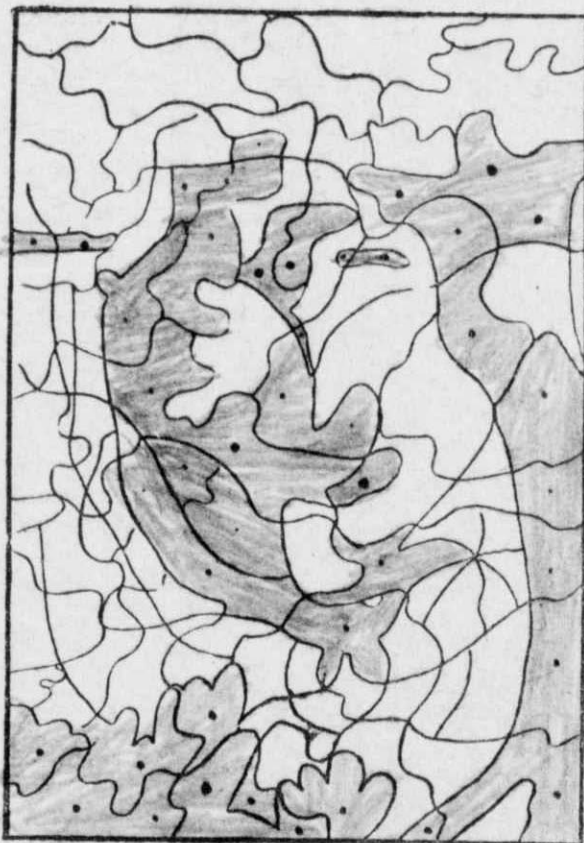
Ο Πιφετί στάθηκε λίγο και την κύτταξε. Έπειτα είπε:

— Εστω, έρχόμαστε. Στάσου να ειδοποιήσω και τους συντρόφους μου.

Και χωρίς να προσθέση άλλο τίποτε, μπήκε μέσα στο ιπποδρόμιο. Η 'Υβέτ ήταν τρελλή από τη χαρά της. Μόνο που δεν άγκάλιασε και δεν φίλησε

(Η συνέχεια στη σελίδα 64)

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΑΚΙ ΣΑΣ

— Μανούλα μου, ένα θηρίο!

— Μά δεν το βλέπουμε, θα πητε.

Για να το διητε δεν έχετε παρά να λερώσετε με κόκκινο ή μπλέ μολύβι τα σχέδια τα σημειούμενα δια μικρών μαύρων κοκκιδών. Χρωματίστε τα έλαφρώς και θα διητε να προβάλλη το τρομερό θηρίο...

όλοζώντανο

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΛΑΣΤΙΚΗΣ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 47)

τὸ σχῆμα μιᾶς μύτης πού δὲν ἔπαθε κανένα δυστύχημα. Ἡ ἐγχείρησις αὐτὴ δὲν διαρκεῖ οὔτε μιὰ ὥρα καὶ ἐκτελεῖται μὲ τοπικὴ μονάχα ἀναισθησία. Φυσικὰ ἢ ἐγχείρησις δὲν πρέπει ν' ἀφήσῃ κανένα ἀπολύτως σημάδι, κι' αὐτὸ ἐπιτυγχάνεται, γιατί ὁ χειρουργὸς ἐργάζεται στὸ ἐσωτερικὸ τῶν ρουθουινῶν. Ἄν πρόκειται νὰ ἐλαττωθῇ τὸ μήκος μιᾶς πολὺ μακρῆς μύτης, ὁ γιατρός ἀφαιρεῖ πρῶτα τὸ κόκκαλο, ὕστερα τὸ κρέας καὶ τὸ δέριμα πού περισσεύουν. Ἔτσι ἡ μύτη γίνεται κανονικὴ καὶ ὠραία. Ἀντιθέτως, ἂν πρόκειται νὰ μεγαλώσῃ ἢ μύτη ἢ νὰ διορθωθῇ μὲ κάποια προσθήκη, χρησιμοποιοῦνται κοκκαλάκια ἀπὸ τὰ πλευρὰ καὶ σάρκα ἀπὸ τὸ στήθος ἢ ἀκόμα καλύτερα ἀπὸ τοὺς γλουτούς. Οἱ χειρουργοὶ παρατήρησαν πὼς ἡ ἀπόκτησις μιᾶς καινούργιας μύτης ἔχει πάντοτε εὐχάριστη ἐπίδρασι στὴν ψυχολογία τοῦ ἐγχειριζομένου: ἀπὸ καιρὸ ἔχει διαπιστωθῇ πὼς οἱ ἄνθρωποι πού ἔχουν ἄσχημη ἢ ἀκανόνιστη μύτη, στενοχωριοῦνται πάρα πολὺ γιὰ τὸ ἀσήμαντο αὐτὸ ἐλάττωμά τους καὶ συνέρχονται μόλις διορθωθῇ.

Ἐνα καταπληκτικὸ μέλλον ἀνοίγεται γιὰ τὴν πλαστικὴ καὶ αἰσθητικὴ χειρουργικὴ. Ἔτσι, παραδείγματα μὲ μεταφυτεύονται νεῦρα ἀπὸ τὸ ἕνα ἀνθρώπινο σῶμα στὸ ἄλλο. Πρὸ ὀλίγων μηνῶν, κάποιος χειρουργὸς «μπόλιασε» ἕνα νεῦρο σὲ κάποιο παράλυτο μέρος τοῦ προσώπου ἑνὸς ἀνθρώπου πού εἶχε πάθει ἀποπληξία. Τὸ νεῦρο αὐτὸ πού εἶχε παρῆ ἀπὸ τὸ πόδι τοῦ ἀνθρώπου, ἀντικατέστησε τὸ νεκρωμένο νεῦρο. Τὸ μεταφυτευμένο νεῦρο «ἐπίασε» καὶ μετὰ ἕξη μῆνες ἄρχισε νὰ ἐκτελῇ κανονικὰ τίς διαταγὰς πού μετέδιδε ὁ ἐγκέφαλος. Ἡ παράλυσις τοῦ προσώπου ἀπὸ τότε ἔπαυσε.

Σὲ λίγο θὰ εἶνε ἐπίσης δυνατό νὰ «μπολιάζονται» χέρια καὶ πόδια, σὲ ὅσους χάνουν τὰ δικά τους σὲ δυστυχήματα, μὰ γι' αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ χρησιμοποιοῦνται χέρια καὶ πόδια παρμένα ἀπὸ πτώματα. Κ' ἴσως μιὰ μέρα νὰ γίνῃ πραγματικότης ἡ τραγικὴ ἱστορία τοῦ «Φράνκενστάιν», τοῦ τέρατος πού φτιάχθηκε ὀλόκληρο ἀπὸ κομμάτια παρμένα ἀπὸ διάφορα πτώματα, μὰ πού ἀντὶ νὰ δοξάσῃ τὸ δημιουργό του, ἔσπειρε τὸν ὄλεθρο καὶ τὴν καταστροφὴ, γιατί τὸ μυαλὸ πού τοποθετήθηκε στὸ κρανίον του ἦταν τὸ μυαλὸ ἑνὸς τρελλοῦ κακούργου!...

PENE ΛΑΚΟΥΡ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΓΚΟΥΝΩ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 21)

νια, εἶχε κρατήσῃ μέσα του ἕναν ἐνθουσιασμό γιὰ κάθε ἐκδήλωσι τῆς τέχνης, καθὼς καὶ μιὰ νεανικὴ δροσερότητα ψυχῆς.

Ἐνοιωθε ἐξαιρετικὴ εὐχαρίστησι νὰ παρουσιάζεται σὲ καλλιτεχνικὲς συγκεντρώσεις καὶ νὰ δέχεται τὰ ἐνθουσιώδη καὶ εἰλικρινῆ συγχαρητήρια τοῦ πλήθους.

Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ δοθῇ καμμιά μουσικὴ ἔσπερις ὑπὲρ φιλανθρωπικοῦ σκοποῦ, ἐννοοῦσε νὰ διευθύνῃ ὁ ἴδιος τίς τελευταῖες πρόβες, γιὰ νὰ μεταδίδῃ τρόπον τινά ὁ ἴδιος τὸν ἐνθουσιασμό στοὺς ἐκτελεστάς.

* * *

Ὁ θάνατος τοῦ Γκουνῶ θεώρηθηκε στὴ Γαλλία ὡς «ἐθνικὴ ἀπώλεια». Σ' ὅλες τίς μεγάλες πόλεις ἐτελέσθησαν εἰδικὰ μνημόσυνα.

Ἡ ἐκκλησία Σαιν-Λουὶ τῆς Ρώμης, ὅπου εἶχε δώσει ὅταν ἦταν νέος, τὴν περίφημὴ του «Λειτουργία», μετεβλήθη σὲ πραγματικὸ τόπο προσκυνηματος.

Γενικὸ πένθος ἐπεκράτησε παντοῦ. Ἡ Βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας καὶ ἡ Ἀντιβασίλισσα τῆς Ἰσπανίας, μετὰ τὴν ἀναγγελία τοῦ θανάτου τοῦ μεγάλου μουσουργοῦ, ἔσπευσαν νὰ διαβιβάσουν τὰ συλλυπητήριά των στὴν οἰκογένειά του. Ἡ δὲ γαλλικὴ κυβέρνησις ἐτέλεσε στὴν ἐκκλησία τῆς Μαγδαληνῆς τὴν κηδεῖά του δημοσίᾳ δαπάνη.

ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 53)

μῶνε ὅταν ἔβλεπε κάποιον ἄλλον νὰ θέλῃ νὰ μὲ πάρῃ ἀπὸ κοντά του.

— Σὰς ἀγαποῦσε, «μίσσες» Μάργκαρετ;

— Ὁ, δὲν βαρύνεθε, αὐτὰ ἦσαν παιδικὰ πείσματα. Ἡ-θελε νὰ μ' ἔχη κοντά του γιατί ἤμουν πολὺ ὡμορφῆ. Ἄλ-λωστε ἐκείνη τὴν ἐποχὴ τί νοιώθαμε μεις ἀπὸ ἔρωτα!

— Ὑστερα; ρώτησε ὁ γιατρός. Τί ἔγινε ὕστερα;...

— Τίποτε. Μεγαλώσαμε, σοβαρευθήκαμε κι' ἔπαψε νὰ παίξῃ ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλο. Μιὰ φορὰ μόνο ὁ Μπόμπ σ' ἕνα χορὸ μοῦ ἔπιασε μὲ τρυφερότητα τὸ χέρι καὶ μοῦ εἶπε: «Θὰ ἤθελα νὰ παντρευθῶ ἕνα κορίτσι σὰν ἐσένα, Μάργκαρετ». Γέλασα, γιατί εἶχε πιῆ πολλὴ σαμπάνια καὶ τοῦ ἀπάντησα: «Αὐτὰ εἶνε λόγια τοῦ κρασιοῦ». Καὶ γιὰ νὰ τὸν πειράξω, πρόσθεσα: «— Ἀγαπῶ ἕναν ἄλλον».

— Ἦταν ἀλήθεια αὐτὸ τὸ πρᾶγμα;

— Ὁχι. Κάποιος μ' εἶχε ζητήσῃ μόνο ἀπὸ τοὺς γονεῖς μου κι' ἐκεῖνοι δὲν εἶχαν ἀρνηθῇ. Ἐπειτα ἔφυγα σ' ἕνα μακρυνὸ ταξίδι. Δὲν γύρισα παρὰ μόνο δῶ κι' ἕνα μῆνα. Ἐσπευσα, φυσικὰ, νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν παλιὰ φίλη μου, τὴν Μπέτυ, ἢ ὑποῖα καὶ μὲ φιλοξενεῖ.

Ὁ γιατρός σκέφτηκε λίγο τὰ λόγια τῆς Μάργκαρετ κ' ὕστερα τῆς ἀπάντησε:

— «Μίσσες» Μάργκαρετ, ὁ Μπόμπ ἐξακολουθεῖ ἀκόμα νὰ σὰς ἀγαπᾷ μὲ τὸν ἴδιο φλογερὸ ἔρωτα τῶν παιδικῶν χρόνων του. Ναι, δὲν πρέπει αὐτὸ νὰ σὰς ἐκπλήξῃ. Ἡ παρυσία σας μάλιστα τοῦ ἀνοῖξε τὴν παλιὰ πληγὴ τῆς καρδιᾶς σου. Ἐκρυσσε φυσικὰ αὐτὸ τὸ αἰσθημὰ του καὶ προσπάθησε νὰ τὸ πνιξῇ. Εἶμαι βέβαιος ὅτι πάλεψε σκληρὰ μὲ τὸν ἑαυτὸ του καὶ τέλος νίκησε. Μὰ σ' αὐτὸ τὸν ἀγῶνα δὲν βάσταξε ἡ καρδιά του. Ἐσπασε ἀπὸ τὴν μεγάλη στενοχώρια τῆς. Εἶμαι βέβαιος μάλιστα ὅτι χθὲς τὸ βράδυ δὲν ὤνειρευθήκατε...

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, γιατρὲ, φώναξε ἡ Μάργκαρετ μὲ ἀγωνία. Θέλετε νὰ πῆτε...

— Ὅτι ὁ Μπόμπ εἶχε ἔρθῃ νὰ σὰς δῇ γιὰ τελευταία φορὰ καὶ γιὰ νὰ σὰς ἀποχαιρετήσῃ, γιατί εἶχε καταλάβῃ ὅτι πλησίαζε τὸ τέλος του. Μὰ ὅταν ἐπέστρεφε στὸ διαμέρισμά του, ἡ δυνάμεις του τὸν ἐγκατέλειψαν καὶ σωριάσθηκατε καταγῆς.

Ἡ Μάργκαρετ ἔσκυψε τὸ κεφάλι κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ οἱ ἄλλοι γιατροὶ βγῆκαν ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ Μπόμπ. Ἀπὸ τὸ πρόσωπό τους φαινόταν ὅτι εἶχε χαθῇ κάθε ἐλπίδα. Ἡ καρδιά, βλέπετε, δὲν εἶνε ραγισμένο κρύσταλλο, πού μπορεῖ νὰ ξανακολληθῇ!..

Κι' ἔτσι, παρὰ τίς προσπάθειες τοῦ δόκτορος Τζόνσον καὶ τίς περιποιήσεις τῆς Μάργκαρετ, ὁ Μπόμπ, αὐτὸς ὁ μεγάλος καὶ δυνατὸς ἄνδρας, ἔκλεισε γιὰ πάντα τὰ μάτια του. Κ' ἡ Μάργκαρετ ἔκλαψε ἀπαρηγόρητα γιὰ τὸν χαμὸ του, γιατί κατάλαβε ὅτι ἡ εὐτυχία εἶχε περάσει ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς, μὰ τόσο ἀθόρυβα, τόσο πολὺ ἀθόρυβα, ὥστε δὲν πρόλαβε νὰ τὴν ἀντιληφθῇ καὶ νὰ τὴν κρατήσῃ κοντά τῆς...

TENTY ΣΜΙΘ

ΠΙΦΕΤΙ ΚΑΙ ΣΙΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 17)

αὐτὸ τὸν κύριο Πιφετί.

* * *

Ὅταν ὁ Ζανὸ, πού δὲν εἶχε πειὰ πολὺ πυρετὸ, εἶδε τοὺς Πιφετί στὴν καμαρὰ του μὲ τὰ παράξενα κοστούμια τους νὰ κάνουν τοῦμπες κι' ἄλλα παράξενα κι' ἀστεῖα γυμνάσματα, εὐχαρίστησε θερμὰ τὴν καλὴ ἀδελφούλα του, πού εἶχε φροντίσει νὰ πετύχῃ αὐτὴ τὴν ἐπίσκεψι. Καὶ —παράξενο —τὸ βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας ὁ πυρετὸς τοῦ εἶχε πέσει ὀλωσοδιόλου.

— Τώρα δὲν ἔχεις ἀνάγκη νὰ τοὺς δῆς ἐδῶ, τοῦλεγε ἡ Ὑθὲτ, φέρνοντάς του τὸ γάλα του στὸ κρεβάτι. Μεθαῦριο πού θὰ σηκωθῆς, θὰ πᾶμε μαζὺ στὸ ἵπποδρόμιο!